

Τα σύγχρονα προβλήματα της κοινωνίας στην νέα ποιμαντορική εγκύκλιο του Μητροπολίτη Κυθήρων

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κυθήρων και Αντικυθήρων](#)

Στα προβλήματα της σύγχρονης εποχής, αλλά ιδιαίτερα της συγκεκριμένης χρονικής περιόδου που διανύουμε αναφέρθηκε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυθήρων και Αντικυθήρων κ. Σεραφείμ, στην ποιμαντορική εγκύκλιο που συνέγραψε για τον Δεκαπενταύγουστο. Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε σε όλα τα «καυτά» ζητήματα των ημερών: τον πόλεμο, τον κορωνοϊό, τον οικουμενισμό, ζητήματα πίστεως και δογματικής, με αφορμή τα τρέχοντα γεγονότα, αλλά και την ελληνική κατακραυγή αναφορικά με την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ για τις εκτρώσεις.

Διαβάστε την εγκύκλιο:

(ύπ' αριθ. 212/2022)

Πρός

Τόν Ίερόν Κλήρον καί

τόν Χριστώνυμον Λαόν

τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Κυθήρων καί Ἀντικυθήρων

«Μακάρισον θερμῶς τούς Μάρτυρας καί σύ μάρτυς ἔση τῇ γνώμῃ»
(Μέγας Βασίλειος)

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί καί Συλλειτουργοί,
Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Εὐλογημένη, εἰρηνική, χαριτοφόρος καί καλλίκαρπος ἅς εἶναι ἡ ἁγία περίοδος τοῦ Δεκαπενταυγούστου.

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μας μᾶς προετοιμάζει καθ' ὅλον τό ἱερό αὐτό Δεκαπενθήμερον μέ τήν καθιερωμένη νηστεία, τήν ἐναλλαγή τῶν ἱερῶν Παρακλήσεων, Μικρῆς καί Μεγάλης, τήν συχνή Θεία Λατρεία καί μέ τό μήνυμα τῆς μετανοίας, ἡ ὁποία πρέπει νά χαρακτηρίζη τήν περίοδον αὐτήν.

Ἡ πρόοδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τήν ὁποίαν ἑορτάζομεν σήμερον, μᾶς ὑπενθυμίζει τήν ὕψωσιν καί τήν λιτάνευσιν τοῦ ἱερωτάτου αὐτοῦ συμβόλου εἰς τήν Βασιλίδα τῶν πόλεων πρός ἀποτροπήν τῶν διαφόρων ψυχικῶν καί σωματικῶν ἀσθενειῶν. Ὁ Τίμιος καί Ζωοποιός Σταυρός εἶναι πηγή δυνάμεως, χάριτος καί ἁγιασμοῦ διά τόν πιστόν Λαόν τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ Σταυρός Σου Κύριε ζωή καί ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ Λαῷ σου...».

Ἐνισχύει τό μαρτυρικό φρόνημα τῶν πιστῶν μέσα σέ ἕνα ταραγμένο καί συγκεχυμένο κόσμον. Πορευόμεθα τόν δρόμον τῆς νηστείας, σωματικῆς καί πνευματικῆς, χαίροντες καί ἀγαλλόμενοι, καθώς ἐπικαλούμεθα τάς θεοπειθεῖς πρεσβείας καί τήν μεσιτείαν τῆς Θεομήτορος πρός τόν Υἱόν της καί Θεόν ὑπέρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ὑπέρ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης, τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, καθώς ἐπίσης καί τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Λιτανεύοντες καί προσκυνοῦντες τόν Τίμιον καί Ζωοποιόν Σταυρόν, ἐπικαλούμεθα τήν εἰρήνην, τό θεῖον ἔλεος καί τήν φιλανθρωπίαν τοῦ Ἑσταυρωμένου καί Ἀναστάντος Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί δυνάμει τῆς ἀπολυτρωτικῆς Αὐτοῦ Θυσίας ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καί τοῦ ρεύσαντος ἐπὶ τοῦ Τιμίου καί Ζωηφόρου Ξύλου Παναχράντου Αἵματος τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν ἐλπίζομεν ὅτι θά ἀπολαύσωμεν τοῦ Θείου Δώρου τῆς ἐν Χριστῷ Σταυρωθέντι καί Ἐγερθέντι σωτηρίας καί ἀπολυτρώσεως ἡμῶν.

Παραλλήλως, ἑορτάζοντες σήμερον, τήν πρώτην ἡμέραν τοῦ Δεκαπενταυγούστου, τήν ἀρχαίαν Παρθενομάρτυρα τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας Ἀγίαν Ἐλέσαν, τήν ἐν Κυθήροις μαρτυρήσασαν τό ἔτος 375 μ.Χ. ἐκ τῶν ἀνοσίων χειρῶν τοῦ εἰδωλολάτρου πατρός αὐτῆς, **ἐνισχύεται τό μαρτυρικόν φρόνημα,** τό ὁποῖον

ένδεικνυται νά διακατέχη τόν νοῦν, τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν ἡμῶν τῶν συγχρόνων Χριστιανῶν, **οἱ ὅποιοι βομβαρδιζόμεθα κυριολεκτικῶς εἰς τούς χαλεπούς καιρούς, τούς ὁποίους διανύομεν ἀπό τάς ἰδεολογίας, βιοθεωρίας καί κοσμοθεωρίας «σπουδαίων» κατ' ἐπίφασιν διανοητῶν καί σεσημασμένων ἐπιστημόνων, οἱ ὅποιοι ἐχρίσθησαν ἡρακλεῖς τῆς καλουμένης «νέας ἐποχῆς» καί τῆς «νέας τάξης» πραγμάτων, κινούμενοι εἰς τό ὀρμητικό ρεῦμα τῆς «Παγκοσμιοποίησης» καί τῆς ἰσοπεδωτικῆς «Πανθησκείας».**

Ὅμως, ἡ Ἁγία Ὁσιοπαρθενομάρτυς Ἑλέσα, κόρη πλουσίου εἰδωλολάτρου πατρός καί εὐσεβεστάτης Χριστιανῆς μητρός, προώρως κατ' ἄνθρωπον ἀποβιωσάσης, ἀφοῦ περιφρόνησε πλοῦτον, κοσμικήν δόξαν καί σαρκικάς ἀπολαύσεις, ἀφίχθη εἰς τήν ἔρημον τότε νῆσον μας διά νά ἀσκητεύσῃ καί νά ἀφιερωθῇ ψυχῇ τε καί σώματι εἰς τόν Οὐράνιον Νυμφίον τῆς Ἰησοῦν Χριστόν καί

νά μὴν ἔχῃ καμμίαν κοινωνίαν μέ τόν εἰδωλολάτρην γεννήτορα τῆς καί τά μιάσματα τῆς εἰδωλικῆς πλάνης καί ἀθείας. Διό καί ἐθυσιάσθη ὡς ἐθελόθυτον θῦμα εἰς τόν ἱερόν βωμόν τῆς Ὁρθοδόξου

Χριστιανικῆς Πίστεως ἐκ τῶν βεβήλων χειρῶν τοῦ ἀσεβοῦς καί αἱμασταγοῦς πατρός τῆς. Καί εἶναι λαμπρόν ὑπόδειγμα εὐσεβείας καί προσηλώσεως εἰς τήν ἁγίαν Ἐκκλησιαστικήν Παράδοσιν

καί Κληρονομίαν ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἑλέσα.

Ἀλλά καί οἱ συνεορταζόμενοι σήμερον ἅγιοι ἑπτὰ Μακκαβαῖοι παῖδες μετά τῆς μητρός αὐτῶν Σολομονῆς καί τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Ἑλεαζάρου, ἀφοῦ ὑπέστησαν φρικτά βασανιστήρια καί τόν

διά πυρός θάνατον, εὐαρέστησαν εἰς τόν Κύριον καί Θεόν ἡμῶν, καθώς δέν ὑπέκυψαν εἰς τάς πιέσεις τοῦ τυράννου νά ἀρνηθοῦν τά πάτρια ἔθνη καί νά γευθοῦν χοιρινά κρέατα, ἀλλά ὑπετάγησαν εἰς τούς πατρώους θείους νόμους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Πόσον μᾶς ἐμπνέουν καί μᾶς διδάσκουν οἱ πρό Χριστοῦ παιδομάρτυρες αὐτοί, μετά τῆς μητρός καί τοῦ διδασκάλου των, μέ τήν βαθεῖαν πίστιν, τήν ὑποδειγματικήν τους εὐλάβειαν καί εὐσέβειαν καί τήν ὀλοπρόθυμον πειθαρχίαν των εἰς τόν θεῖον νόμον, χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέμειναν φοβερά μαρτύρια καί κατέστησαν «ὀλοκαυτώματα λογικά, θύματα τέλεια Θεῷ»!

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἡ Ἁγία μας Ὁρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς συντόμου νηστίμου περιόδου τοῦ Δεκαπενταυγούστου μᾶς ἐφοδιάζει μέ τά ζώπυρα τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, καθώς προβάλλει πρός ἔμπνευσιν καί ἐνδυνάμωσιν τῶν Χριστιανῶν τόν Τίμιον καί Ζωοποιόν Σταυρόν τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ἀκαταμάχητον ὄπλον τῶν

πιστῶν κατὰ τοῦ ἀρχεκάκου διαβόλου καί τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Καί τά φωτεινά παραδείγματα τῆς Ἀγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Ἑλέσης καί τῶν Ἀγίων ἑπτά (7) Μαρτύρων Μακκαβαίων Παίδων μετὰ τῆς ἡρωίδος μητρός αὐτῶν Σολομονῆς καί τοῦ σοφοῦ κατὰ Θεόν διδασκάλου των Ἑλεαζάρου, προβάλλονται εἰς μίμησιν τῆς θεοσεβείας των καί τῆς προσηλώσεώς των μέχρι θανάτου εἰς τόν θεῖον νόμον.

Πολλά καί ὠφέλιμα διδασκόμεθα εἰς τοῦς χαλεπούς καί δυσχειμέρους καιρούς μας, ὅπου πλεονάζει ἡ ἀνομία, ἡ ἀποστασία ἀπό τό θεῖον θέλημα, ἡ ἀποδόμησις τῶν αἰωνίων ἠθικῶν καί

πνευματικῶν ἀξιῶν, καθώς καί ἡ ἀσέβεια καί ἡ περιφρόνησις πρὸς τόν Θεόν τῶν Πατέρων ἡμῶν, τόν μόνον ἀληθινόν Κύριον καί Θεόν μας, ἀπό τοὺς προαναφερθέντες ἀγίους Μάρτυρας καί γενικώτερα ἀπό τόν χορόν τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πολλά καί σοβαρά προβλήματα τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου καί καιροῦ ἔχομεν νά ἀντιμετωπίσωμεν:

1. Τόν παρατεινόμενον πόλεμον μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Λαῶν τοῦ Βορρᾶ, τῶν Ρώσων καί τῶν Οὐκρανῶν, μέ κίνδυνον αὐτό τό πολεμικόν πῦρ νά ἐπεκταθῇ καί, Θεός φυλάξοι, νά γενικευθῇ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν.

Πάμπολλα ἀθῶα θύματα, ἐκπατρισμός καί μετανάστευσις χιλιάδων συνανθρώπων μας, καταστροφές πολλές καί λεηλασίες, μέ ἄμεσον συνέπειαν τήν ἄνοδον τῶν τιμῶν τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης, εἶναι ὁ μέχρι τώρα ἀπολογισμός τῶν ἀδυσωπῆτων πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὅμως, ταπεινῶς φρονοῦμεν, ὅτι ἡ συμφορά αὕτη δέν εἶναι ἄσχετος μέ τήν καθ' ὃν τρόπον καί εἰς οἴους ἐδόθη ἡ Οὐκρανική Αὐτοκεφαλία· «ἐνός γάρ κακοῦ μύρια ἔπονται».

2. Τήν ἐπιδημίαν ἐξ' αἰτίας μεταλλαχθέντων ἰῶν, ἡ ὁποία συνεχίζεται καί ἐπιτείνεται. Δέν ἔχει, βεβαίως, τά «δόντια» τοῦ ἰοῦ covid-19, ἀλλά ταλαιπωρεῖ πολύν κόσμον εἰς τήν πατρίδα μας, ἐνῶ, καθὼς λέγεται, σέ ἄλλα εὐρωπαϊκά κράτη δέν ὑφίσταται πλέον τό πρόβλημα καί ἡ ἀπειλή τοῦ κορωνοϊοῦ. Ἔρχονται πιό δύσκολες ἡμέρες, κατὰ τά λεγόμενα. Θεός φυλάξοι!

3. Ἄλλος πόλεμος ἐπὶ πνευματικοῦ, ἱεροκανονικοῦ καί ἐκκλησιολογικοῦ ἐπιπέδου ἔχει ἀνάψει καί προωθεῖται ἀπειλητικά. «Οἰκουμενισμός χωρίς μάσκα» ἦταν τό σπουδαῖο ἀντιαιρετικό σύγγραμμα τοῦ ἀειμνήστου Ἰδρυτοῦ τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδόξου Ἐνώσεως (ΠΟΕ) Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, πρό 50ετίας περίπου.

Αὕτη ἡ παναίρεσις προβάλλεται σήμερα «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», ἀπροκαλύπτως, ἀνενδοιάστως καί ἀνερυθριάστως ἀπό ἡγετικά πρόσωπα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ

χώρου. Συμπροσευχές ἐν ὥρᾳ Θείας Λατρείας μέ ἑτεροδόξους, κακοδόξους, ἄλλοθρήσκους καί αἵρετικούς γίνονται κατ' ἐπανάληψιν, ἀδιαφόρως, ὡς κάτι τό ἀθῶο καί φυσιολογικό γεγονός. Οἱ πρωταγωνιστές καί οἱ ἀκόλουθοι τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ κινήματος ἀδιαφοροῦν, προκαλοῦν καί φέρονται ἀναισθήτως πρό τοῦ σκανδαλισμοῦ τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος τῆς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, ὁ λόγος τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας εἶναι σαφής καί κατηγορηματικός· «οὐαί δι' οὗ τό σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. 18,7).

Ὁ ἀκήρυκτος αὐτός, ἀλλά ἐξακτινωμένος καί μεθοδευμένος πόλεμος στοχεύει εἰς τήν ἄμβλυνσιν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς συνειδήσεως καί τήν κατάπτωσιν τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος, μέ ἀπώτερον σκοπόν τήν κόπωσιν καί ἀπογοήτευσιν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, καθῶς ἐπίσης καί τήν ἀλλοίωσιν καί τήν ἀκύρωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Παραδόσεως διὰ τήν δημιουργίαν μιᾶς «ἁχρώμου, ἁόσμου καί ἁγεύστου» πνευματικῶς θρησκείας, τῆς ἐπικαλουμένης πανθρησκείας. Ὅμως, αὐτό τό θρησκευτικό συνονθύλευμα δέν ἔχει καί δέν θά ἔχη καμμίαν σχέσιν καί ὁμοιότητα μετά τῆς «ἁπαξ παραδοθείσης Πίστεως» τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ Παράδοσις καί τά ἱερά καταπιστεύματα τῶν Ἀγίων ἑπτὰ (7) Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλά καί τῶν δύο (2) νεωτέρων ἐπί Μεγάλου Φωτίου (9ος αἰ.) καί τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ (14ος αἰ.) ὡς Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀναγνωρισθεισῶν ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Συνειδήσεως, δέον ὅπως παραμείνουν ἀκλόνητα, ἀσάλευτα καί ἀπαραχάρακτα εἰς αἰῶνας αἰώνων. Καί ἡ ἐντεινομένη κίνησις διὰ τήν πραγμάτωσιν «Κοινοῦ Πασχαλίου» καί «Κοινοῦ Ποτηρίου» μετά τῶν ἑτεροδόξων, αὐθαιρέτως καί ἀπροϋποθέτως, ἐν ὧρει τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 700 χρόνων ἀπό τῆς συγκλήσεως τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μέλλει νά ἀποδοκιμασθῇ ὑπό τοῦ ἀνά τήν Οἰκουμένην Ὁρθοδόξου Χριστεπωνύμου Πληρώματος, ἐφ' ὅσον σύμπασαι αἱ κατὰ τόπους Αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐξετάζουσαι θεολογικῶς, δογματικῶς, ἐκκλησιολογικῶς καί ἱεροκανονικῶς τό ἐν θέματι κεφαλαιῶδες ζήτημα, δέν ἀποδεχθοῦν τό δεινόν καί μοιραῖον αὐτό τόλμημα. Ἡ Σύνοδος Φερράρας – Φλωρεντίας, ἐνῶ ἐτάχθη ὑπέρ τῆς ἐνώσεως Ὁρθοδόξων καί Λατίνων – καί εἶναι ἀναγεγραμμένη ἡ ἀπόφασις αὐτή εἰς μαρμαρίνην πλάκα, ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Φλωρεντίας – ἐν τούτοις προσέκρουσε εἰς τήν συνείδησιν τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Πληρώματος, ἡ ὁποία διὰ στόματος τοῦ Ἀγίου Μάρκου

τοῦ Εὐγενικοῦ κατεδίκασε τὴν οἰκτράν
ἀπόφασιν αὐτήν.

4. Μεταξύ τῶν καινοφανῶν πεπλανημένων δοξασιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεδείχθησαν κατὰ τόν καιρόν τῆς πανδημίας (π.χ. ὁ κίνδυνος μεταδόσεως τοῦ ἰοῦ διά τῆς Θείας Κοινωνίας, ἡ χρήσις ἀντί τῆς ἁγίας Λαβίδος πλαστικῶν κουταλιῶν μιᾶς χρήσεως, ἡ ἀποφυγή προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν Εἰκόνων καί τῶν ἁγίων Λειψάνων καί ὁ φόβος λήψεως Ἀγιασμοῦ, τοῦ Ἀντιδώρου καί τῆς Ἀρτοκλασίας, ἡ ὑποχρεωτική χρήσις τῆς μάσκας ἐντός τῶν Ἱερῶν Ναῶν πρός ἀποφυγὴν μολύνσεως κ.λπ., κ.λπ.) καί ἀλλοιώνουν τὴν μακραίωνα Ὁρθόδοξον Παράδοσιν, παρειαφρύνει καί ἡ κίνησις προσβολῆς τῶν χρηστῶν ἡθῶν διά τῆς ἀνοχῆς καί παραδοχῆς ἀλλοτρίων πρός τὴν Εὐαγγελικὴν καί τὴν Ἀποστολικὴν Διδαχὴν ἡθῶν, τὰ ὁποῖα προσβάλλουν καί ἐπιχειροῦν νὰ καταρρίψουν τὰς ἠθικὰς καί πνευματικὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἀνθρωπολογίας καί τῆς κατ' αὐτὴν φυσιολογίας καί ὄντολογίας.

Ἀσελεγεῖς καί παρά φύσιν διαστροφικαὶ ἐφάμαρτοι πράξεις καί θεοστυγεῖς ἁμαρτίαι μετὰ ὁμοφύλων, αἱ ὁποῖαι παραδειγματικῶς ἐτιμωρήθησαν εἰς τοὺς χρόνους τῶν δικαίων Νῶε καί Λῶτ μέ τόν κατακλυσμὸν δι' ὕδατος τῆς ἀνθρωπότητος καί τὴν καταστροφὴν τῶν Σοδόμων καί Γομόρρας διά Θείου καί πυρός, ἐπαναλαμβανόμεναι καί εἰς τοὺς καιροὺς μας ἐπιβραβεύονται καί ἐπισημοποιοῦνται μέ τόν «μανδύαν» τῆς νομιμότητος.

Δυστυχώς, Ἀρχιερεῖς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας (ἐσωκλιματικός ὁ ἓνας καί τοῦ Πατριαρχικοῦ κλίματος ὁ ἕτερος) ἐσκανδάλισαν σέ εὐρύτατη κλίμακα τό Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας μας μέ τάς ἀνορθοδόξους δηλώσεις του ὁ πρῶτος καί μέ τήν ἐπίσημον (καί διά Μανδύου) τέλεσιν τοῦ Ἱεροῦ Βαπτίσματος δύο βρεφῶν

προστατευομένων ὑπό ὁμοφύλων προσώπων ὁ ἕτερος. Καί ναί μέν τά ἀθῶα αὐτά πλάσματα ἔχουν μαζί μέ τό δικαίωμα τῆς ζωῆς καί τό δικαίωμα τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματι πνευματικῆς

ἀναγεννήσεως, ἡ ἔνστασις ὅμως ὑπάρχει διά τόν ἀνοίκειον διά Χριστιανούς τρόπον ζωῆς καί συμβιώσεως τῶν ὁμοφύλων προστατῶν των καί τῆς ἐν τῷ κλίματι τούτῳ ἀνατροφῆς των. Ἡ Ἱερά

ἡμῶν Σύνοδος δικαίως ἀπέστειλε Γράμμα διαμαρτυρίας εἰς τόν ἀποτολμήσαντα τήν αὐθαιρεσίαν καί παρανομίαν ταύτην Ἀρχιεπίσκοπον καί τήν Προϊσταμένην αὐτοῦ Πατριαρχικήν Ἀρχήν, ἀλλά

φαίνεται ὅτι ἔπεσεν εἰς τό κενόν ἡ διαμαρτυρία αὕτη. Καί τό σκάνδαλον ἀπέβη τεραστίων διαστάσεων ... καί

5. Ἐνῷ ἡ ἱστορική καί ἀξία παντός ἐπαίνου ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῶν ΗΠΑ κατά τῶν ἐκτρώσεων εὐφρανε καί ικανοποίησε ἀπόλυτα τά πλήθη τῶν Χριστιανῶν καί τῶν ἐχεφρόνων ἀνά τόν κόσμον ἀνθρώπων, ἐν τούτοις - τό γράφομεν μετά βαθυτάτης λύπης - ἐκίνησε τήν σφοδράν ἀντίδρασιν τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου μας, τῆς Ἑλληνορθοδόξου Πατρίδος μας, πλήν ἐξαιρέσεων. Βλέπουν οἱ ἄρχοντές μας τόν «δικαιωματισμόν» τῶν γυναικῶν καί ἐθελοτυφλοῦν ἐνώπιον τῶν φοβερῶν ἐγκλημάτων τῶν ἐκτρώσεων. Ἐπίσημα κατ' ἔτος δηλώνονται 300 χιλιάδες ἐκτρώσεων, ἐνῷ κατ' ἀλήθειαν εἶναι πολύ μεγαλύτερος ὁ ἀριθμός, ἐνῷ σέ ἑκατομμύρια ἀνέρχονται οἱ φόνοι ἐκ τῶν ἐκτρώσεων ἀνά τό κόσμον. Στρατός ὁλόκληρος ἀθῶων θυμάτων χύνονται εἰς τούς ὑπονόμους τῆς Πατρίδος μας καί τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Καί οἱ κυβερνῶντες τόν τόπον μας, ἀντί νά στηρίξουν καί νά ἐνισχύσουν παντοιοτρόπως τήν κάθε Ἑλληνορθόδοξη οἰκογένεια, ἐπιχειροῦν νά λύσουν τό δημογραφικό πρόβλημα μέ τό μεταναστευτικό κύμα.

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἀρχομένης τῆς ἱεῖρας περιόδου τοῦ Δεκαπενταυγούστου ἐπεσήμανα τά τρέχοντα καί ἐπείγοντα προβλήματα τῶν ἡμερῶν μας καί τήν ἀντιμετώπισίν των μέσα εἰς τό ἱερό κλῖμα τῆς κατανυκτικῆς αὐτῆς περιόδου «ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ».

Ἀναφερθήκαμε εἰς ὠρισμένα θλιβερά γεγονότα ὅχι διά νά ἀναξέσωμεν πληγάς, ἀλλά διά νά ἀντιδράσωμεν πνευματικῶς διά τήν ἀναχαίτισιν τῶν ἐπερχομένων δεινῶν, τά ὁποῖα προκαλοῦνται

**ἀπό τόν ἐκτροχιασμόν ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Παραδόσεως. Ἡ
Χάρις δέ καί τό ἔλεος τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ καί αἱ θεοπειθεῖς εὐχές καί πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
καί Ἀειπαρθένου Μαρίας ἅς εἶναι μεθ' ἡμῶν.**

Καί ἐπί τούτοις διατελῶ,
Μετά Πατρικῶν εὐχῶν

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Κυθήρων & Ἀντικυθήρων Σεραφεῖμ